

Ferreä — букваленъ прѣводъ на първото; сжщото е и византийското или грѣцкото — Πύλι Σιδηράι или просто Σιδηρά; у нѣкои наши автори Сливенската Демиръ-Капия е смѣсена съ Врѣтника, който, колкото и да е наблизо до тая Демиръ-Капия, е отдѣленъ отъ нея пунктъ. Такава грѣшка се срѣща и въ Иречекъ (Кн. Бѣлг., I, 5; П. сп. II, 7087; Heerstrasse, 151), а проф. Иширковъ въ Südbulgarien (s. 10) не споменува за Врѣтника. Въ картитъ на Юркевичъ-Горюникъ, Сливенскитъ върхове сж размѣстени единъ вмѣсто другъ, а височинитъ имъ вариратъ споредъ разнитъ автори).

Сѣвероизточната верига отъ горнитъ три, които образуватъ Източна Стара-Планина, излиза отъ Демиръ-Капия и се свършва къмъ Варненския заливъ, съ най-близкъ на Сливенскитъ висини клонъ Тичанска Планина или Сакаръ-Балканъ.

Срѣдната верига се простира отъ Демиръ-Капия източно до морето за да свърши съ Емине-Буруну, — едничкото название уцѣляло до днесъ, въ което се крие древното име на Стара-Планина, именно Хемусъ (отъ тукъ и Еминѣ-Балканъ; при нѣса — село Еминѣ; въ VII-я вѣкъ се чува Calvomunti; на италианскитъ срѣдновековни карти Cavo di l'Emano и т. н.). По срѣдната верига на Източна Стара-Планина близкостоящи на Сливенскитъ висини планини сж Котленската и Върбишката, съ лични върхове: Разбойна, Вида, Плешевица, Юрушка-Стѣна, и т. н.

Юго-източната верига, къмъ която принадлежатъ Сливенскитъ планини, почва сжщо отъ възела Демиръ-Капия, като се разклонява на двѣ, отдѣто е и турското название Чаталъ-Балканъ. Тази верига се проточва високо надъ Сливенъ и се разклонява на двѣ при с. Мокренъ, собственно отдѣто почва да носи названието Чаталъ-Балканъ, защото, като почнемъ отъ Демиръ-Капия и дойдемъ до Мокренъ, тя носи общото име Сливенски Балканъ.

Отъ с. Мокренъ единия ѝ клонъ отива къмъ изтокъ и се свършва близо до Черно Море съ върха Биберна (на з. отъ Месемврия), а другия — къмъ юго-изтокъ за да се свърши надъ Карнобатъ съ лична планина Гребенецъ.